

Talo Narisevat tukipylväät kannattelivat puista rakennelmaa vaivoin. Rakennelmassa oli kolme kerrosta. Ensimmäinen kerros oli tyhjä ja tomuinen huone, josta portaat jatkuivat ylös lukitun toisen kerroksen läpi ylimpään kerrokseen. Ylimmässä kerroksessa oli pöytä, jonka päällä vanha radio. Pöydän edessä oli tuoli, jossa istui mies. Kumara ja laiha olento, joka oli kuin varjo ihmisestä, joka hän oli joskus ollut. Pöydän vieressä lattialla oli muoviin kääritty ruumis. Huoneen ainoa ikkuna antoi maiseman, joka oli kylmää kiveä ja tomua. Pimeydestä kantautui terveen järjen ylittävää kauhua. Nääntyvien ihmisten joukko huokaili tuskaansa. Pimeyteen ei voinut mennä talosta poistumalla, sillä portaikon alla vastassa oli piirteiltään täydellisen symmetriset kasvot. Pelottava symmetrisyys toi mieheen selittämätöntä pahuutta ja uhkaa. Nääntynyt mies yritti kyllä ohittaa miehen, mutta vastaus oli aina sama. Ei tämän pidemmälle. Niinpä mies näännytti itseään ruumis seuranaan rakennelman yläkerrassa kuunnellen radiota, josta kuului ainoastaan satunnaisia keskustelun katkelmia. Arkisia asioita. Talon ääni oli matalaa huminaa. Jokaisella talolla on oma äänensä. Tämän talon ääni oli iso. Hiljaisuuden huminaa, joka aika-ajoin peittyi pimeydestä kantavan vaikkerruksen varjoon. Pussissa oleva ruumis liikkui välillä. Jos mies yritti nukkua, pussin sisältä kuoriutui esiin kammottavat ruumiin kädet, jotka raahasivat ruumista lattialla päämäärättömästi. Kädet myös tunkeutuivat syvien haavojen sisään, yrittäen repiä niitä isommaksi. Radion ääni oli lohdullista ja ainoaa inhimillistä tässä talossa. Kohinan seasta oli kuitenkin vaikeaa erottaa selviä sanoja ja lähetyksiä tuli harvoin. Kuinka kauan mies oli ollut talossa, sitä ei voinut tietää, eikä hän sitä muistanut. Hän ei muistanut eikä tiennyt kuka oli. Hän ei tiennyt mitä talon ulkopuolella kuuluisi olla. Lähetys alkoi. Radion kellertävä valo syttyi. -on vakaa...3....6....4.....8.....2.. Kimeää vinkumista kesti määrittelemättömän ajan. ...onko....kuuleeko.....3.....6.....4.....8....13....6.....4.....8....Jos kuulet....taa.....ta Ruumis liikkui muovin alla. Kädet tulivat esiin repimään märkiviä haavojaan. Mies nousi tottuneesti pöydälle, johon ruumis ei yleensä yltänyt. Hän käpertyi kyljelleen, korva kiinni radiossa ja kuunteli ruumiin raahatessa lattialla.3....6..4.7 3..6..4..6 3.6.4.5 Ruumis vaikeroi pussissa ja yritti vapautua, mutta kankeat sormet eivät pystyneet paksuun muovikääreeseen. 3.6.4.4 Apua. kuiskasi ruumis. Numeroiden laskiessa ruumiilla oli tapana muuttua kiltemmäksi ja pyytää apua. Säälän tunnetta mieheltä ei ruumiille kuitenkaan liennyt. 3.6.4.3 Ruumis itki. Mies pelkäsi kuollakseen tuota kääroä, mutta itku ja lohduttomuus alkoivat vedota mieheen, tuoden selkeyttä ajatuksiin. Älä pelkää minua...auta minua. Kuiski ruumis muovin välistä. Mies mietti lohdutonta tilaansa. Selkeys valtasi mieltä kiihtyvällä tahdilla. Mies mietti, pitäisikö hänen auttaa ruumis pois pussista vai ei. Jos ruumis ei olisi pussissa, niin se saattaisi olla vaarallisempi ja liikkua ketterämmin tässä kirotussa talossa. Toisaalta miehelle ei ollut enään juurikaan väliä kuolisiko. Hän päätti auttaa ruumista. Hän oli itse pöydällä ja avasi varovasti kurkottamalla yhden naruista, jotka pitivät käärettä kasassa. Ei merkittävää muutosta. Hän avasi toisen ja kolmannenkin solmun. Nyt ruumis alkoi kiemurrella jo enempi. Ruumis liikkui ja riuhtoi, kunnes oli päässyt pois pussista. Ruumiin noustessa seisomaan, mies pani merkille hänenkin olevan todella laiha. Ruumis seisoj hänen edessään. Se nytkähteli hallitsemattomasti, kuin olisi saanut sähköiskuja. Sitten ruumis tuli nopeasti kohti ja tarttui miestä molemmin käsin kiinni ja puristi itsensä häntä vasten. Loisteputket olivat niin kirkkaat, ettei mies pystynyt avaamaan silmiään kokonaan. Hänen vieressään oli hänen vaimonsa, joka toisteli: Kuuletko? Ymmärrätkö mitä yritän sanoa? Mies ei pystynyt puhumaan, mutta kuuli nyt hyvin. Kaikki oli selkeää. - Olit koomassa. Vaimo sanoi.